

Forfatter: Kierkegaard, Søren

Titel: Regine Olsen, gift Schlegel

Citation: Kierkegaard, Søren: "Regine Olsen, gift Schlegel", i Kierkegaard, Søren: *Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 28*, udg. af Niels Jørgen Cappelørn; Joakim Garff; Johnny Kondrup; Tonny Aagaard Olesen; Steen Tullberg, Søren Kierkegaard Forskningscenteret 2012 . Onlineudgave fra Søren Kierkegaards Skrifter: <https://tekster.kb.dk/text/sks-b127-txt-shoot-idc2175260-c6a7-4496-a374-e89d34a0e904.pdf> (tilgået 05. august 2024)

Anvendt udgave: Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 28

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.
[Læs CC0-erklæringen](#)

Idag for 3 Uger siden ventede Du at jeg skulde have skrevet Dig til og det gjorde jeg ikke. O men til hvem skulde jeg ogsaa have betroet Brevet. Erindrer Du Digtet: Violinspilleren ved Kilden. Der kan være Meget Smukt deri, det der tiltaler mig meest, er at det kun er »Skovens lette Dandser« Fisken, Fuglen, Musen etc han betroer sig til. Jeg veed vel, at dette slet ikke ligger i Digtet, at Een og Anden hvis han saa disse Linier vilde beskyldte mig for, at jeg lagde meget Mere ind i Digtet, end der oprindelig laae deri. Kan saa være. Hvad bryder jeg mig derom, naar Du blot forstaaer mig, naar vi blot have en hemmelighedsfuld Forbindelse, der bliver alle Andre en Gaade, ikke fordi den blot betroes umælende, men fordi den taler et Sprog, som kun Du forstaaer, og jeg, naar Du har forstaaet mig. Altsaa for 3 Uger siden ventede Du, at jeg skulde skrive, og ikke komme – idag venter Du, at jeg skal komme og ikke skrive. Hvad om jeg gjorde begge Dele (Imidlertid kommer jeg formodl. først Kl. 12, for at følge med Dig til min Tante i Gothersgaden). Ja i Sandhed jeg kommer, jeg skriver, jeg tænker, jeg taler og raaber og sukker og mit Værelse gjenlyder af mine Monologer, og kun til Dig, min eneste Fortrolige, tør jeg betroet hvad der saaledes snart hørirøstet bruser i mig snart fortaber sig i et stille Sværmerie – kun Dig tør jeg betroet – hvad Du har betroet mig. Thi viid, at hver Gang Du saaledes gjentager for mig at Du elsker mig af Din Sjæls inderste Fylde, da er det som jeg hørte det første Gang, og ligesom hvis et Msk. eiede hele Verden, han vilde behøve hele sit Liv for at overskue sin Herlighed, saaledes synes jeg ogsaa, at behøve et heelt Liv for at besinde mig paa al min Rigdom, som indeholdes i Din Kjærlighed. Viid, at hver Gang Du saaledes høitidelig forsikkrer mig, at Du elsker mig altid lige meget, baade naar jeg er glad og naar jeg er bedrøvet, meest naar jeg er bedrøvet – meest naar jeg er bedrøvet, fordi Du veed, at Sorg er en himmelsk Hjemvee, og at alt Godt i Msk. er et Smertens-Barn – viid, da frelser Du en Sjæl af Skiærsilden. Du veed, at den katholske Kirke lærer, at en Froms Bønner skaffe de Sjæle Lindring, der leve i Skiærsilden, jeg veed, at det er saa, og hver Gang Du nævner Din Kjærlighed, da hører jeg ikke længere Lænkernes Raslen, da er jeg fri¹, uendelig fri som Fuglen i Luften, da er jeg fri, og glad i min Frihed, selv Vidne til min egen Glæde som jeg var tilforn Fange og min egen Fangevogter.